

คำวินิจฉัยของ นายสุธี สุทธิสมบูรณ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘๖/๒๕๕๗

วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลย ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งความเห็นของนายสหัส ศรีทิพยบุตร ที่ ๑ นางธนนุช ศรีทิพยบุตร ที่ ๒ จำเลย ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๖๐๕/๒๕๕๔ วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง กองทุนรวมเอเชียรีคอปเวอริ์ ๓ โจทก์ นายสหัส ศรีทิพยบุตร ที่ ๑ กับพวก รวม ๒ คน จำเลย เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง โดยสรุป

จำเลยเป็นลูกค้าและเป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด ประเภทเงินกู้ จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาเงินกู้ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๖ จำเลยตกลงชำระดอกเบี้ยให้กับบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด ในอัตราร้อยละ ๑๗ ต่อปี จำเลยที่ ๒ ได้ตกลงทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ที่จำเลยที่ ๑ มีต่อบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด โดยยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ ได้จดทะเบียนนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้ต่อบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด เพื่อเป็นประกันหนี้ในวงเงินจำนอง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี โดยมีข้อตกลงว่าหากบังคับจำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ จำเลยที่ ๒ ยินยอมรับผิดชอบใช้เงินจำนวนที่ยังขาดอยู่จนครบถ้วน ต่อมาบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด ผู้รับจำนองได้ตกลงโอนสิทธิการเป็นผู้รับจำนองตามสัญญาจำนองระหว่างบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด กับจำเลยที่ ๒ ให้แก่โจทก์

ภายหลังจำเลยได้ผิดนัดผิดสัญญามิได้ชำระหนี้ต้นเงินกู้และดอกเบี้ยตามที่ระบุไว้ในสัญญา ให้แก่บริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด จนกระทั่งบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด ถูกสั่งระงับการดำเนินกิจการ และองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ได้นำสินเชื่อและหลักประกันระหว่างจำเลยกับบริษัทเงินทุน ซีรชียทรีสต์ จำกัด ออกขายและโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์แล้ว จำเลยยังคงผิดนัด

LIRT

ไม่ชำระหนี้ โจทก์ได้ทวงถามหลายครั้ง จำเลยทั้งสองยังคงเพิกเฉย โจทก์จึงยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันและหรือแทนกันชำระเงินให้แก่โจทก์ จำนวน ๖,๓๐๘,๗๔๓.๘๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระให้แก่โจทก์เสร็จสิ้นครบถ้วนแล้ว หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วน ให้บังคับคดีเอาทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง รวมทั้งทรัพย์สินงานอยู่ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง

จำเลยยื่นคำให้การ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๕ ต่อผู้ฟ้องโจทก์หลายประเด็น รวมทั้งประเด็น บทบัญญัติของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ โดยมีเหตุผล ดังนี้

เมื่อประกาศใช้พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ จำเลยได้รับความคุ้มครองจากพระราชกำหนดฉบับนี้ คือ ให้นำหนี้ทั้งหมดเข้า บสท. เปลี่ยนตัวเจ้าหนี้เป็น บสท. โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องใดๆ ต่อจำเลยในคดีนี้ การฟ้องคดีของโจทก์ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๗ นอกจากนี้ พระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ วรรคแรก ให้ความคุ้มครองแก่ลูกหนี้ด้วยคุณภาพ ของสถาบันการเงินของรัฐ ไม่ว่าจะมีส่วนทรัพย์ค้ำประกันหนี้ หรือไม่ ไม่ว่าจะส่วนบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล หรือไม่ ไม่ว่าจะมีส่วนรวมกันในแต่ละสถาบันการเงินเกินห้าล้านบาท หรือไม่ แต่มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฯ กลับให้ดูแลพินิจแก่ บสท. ว่า จะให้ความคุ้มครอง ลูกหนี้ของสถาบันการเงินเอกชนหรือไม่อย่างไรก็ได้ และ บสท. จะให้ความคุ้มครองลูกหนี้ด้วยคุณภาพ ของสถาบันการเงินเอกชนเฉพาะที่มีหลักประกันเท่านั้น ไม่มีหลักประกันไม่คุ้มครอง หรือคุ้มครอง เฉพาะที่เป็นนิติบุคคลเท่านั้น ไม่คุ้มครองบุคคลธรรมดา หรือคุ้มครองเฉพาะหนี้มูลค่าทางบัญชี เกินห้าล้านบาทเท่านั้น หนี้ต่ำกว่าห้าล้านบาทไม่คุ้มครอง จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ทำให้ประชาชน ที่เป็นลูกหนี้ของรัฐและสถาบันการเงินเอกชนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกัน โดยประชาชนที่ใช้บริการของสถาบันการเงินของรัฐ จะได้รับความคุ้มครองช่วยเหลือมากกว่าประชาชน ผู้ใช้บริการหรือเป็นลูกค้ำการเงินของเอกชน มาตราการดังกล่าวจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เนื่องจากการเลือกปฏิบัติ กรณีลูกหนี้บุคคลธรรมดาในสถาบันการเงินของเอกชนที่ด้อยสิทธิกว่า ลูกหนี้ในสถาบันการเงินของรัฐ และลูกหนี้นิติบุคคลของสถาบันการเงินเอกชน

จำเลยจึงยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ขอให้ศาลส่งปัญหา
กฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามมาตรา ๒๖๔
ดังนี้

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๘
มิถุนายน ๒๕๔๔ มีผลทำให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพ หรือสิทธิเรียกร้องในคดีที่รัฐหรือกองทุนฟื้นฟู
ธนาคารแห่งประเทศไทยถือหุ้นเกิน ๕๐% ของหุ้นทั้งหมด ต้องโอนเข้า บสท. ตามพระราชกำหนด
การบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ส่วนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพอื่น ๆ ที่รัฐหรือ
กองทุนฟื้นฟูธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ได้ถือหุ้นเกิน ๕๐% ไม่สามารถโอนเข้า บสท. ได้ ต้องมี
คุณสมบัติตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงจะโอนเข้า
บสท. ได้ แม้กระทั่งหนี้ด้อยคุณภาพที่เป็นหนี้อยู่ในกลุ่ม ๕๖ ไฟแนนซ์ ที่ถูกปิดกิจการรัฐหรือ
กองทุนฟื้นฟูถือหุ้นอยู่เกิน ๕๐% ของหุ้นทั้งหมด ดังนั้น หนี้ด้อยคุณภาพในคดีนี้ และหนี้อื่น ๆ
ทั้งประเทศต้องโอนเข้า บสท. ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย
พ.ศ. ๒๕๔๔ ส่วนมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔
เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ออกหรือยกเว้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิบุคคล
ตามกฎหมาย และขัดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลได้รับเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย จะเลือกปฏิบัติได้
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จำเลยจึงขอให้ส่งปัญหากฎหมาย มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนด
การบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๒๖๔ “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง
หรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัย
ของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว
และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับ
การวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

LIRT

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยโต้แย้งว่าได้รับความคุ้มครองตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ หนีของจำเลยต้องโอนให้ บสท. รับผิดชอบ แต่บทบัญญัติมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ตัดสิทธิของจำเลยไม่สามารถเข้าอยู่ภายใต้ บสท. เนื่องจากมีการเลือกปฏิบัติ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๓๐ “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๓๐ “ให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่มีกองทุนฟื้นฟู หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจแห่งใดแห่งหนึ่ง หรือรวมกันเป็นผู้ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว โอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ทั้งหมดให้แก่ บสท. ภายในเวลาที่ บสท. กำหนด

สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ต้องโอนมาตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ สินทรัพย์ดังต่อไปนี้

- (๑) สินทรัพย์จัดชั้นสูญญ
- (๒) สินทรัพย์จัดชั้นสงสัยจะสูญ

LIART

(๓) สิ้นทรัพย์จัดชั้นสงสัย

(๔) สิ้นทรัพย์จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน

สิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพตาม (๑) และ (๒) คณะกรรมการบริหารโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ จะกำหนดให้โอนมาแต่เฉพาะสิ้นทรัพย์ที่มีเข้านี้เกินหนึ่งรายการก็ได้ แต่สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหาร สิ้นทรัพย์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้หรือผู้รับโอนหนี้จากสถาบันการเงิน แล้วแต่กรณี ต้องรายงานการดำเนินการ เกี่ยวกับสิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพที่เสียให้ บสท. ทราบตามเวลาที่ บสท. กำหนด และ บสท. จะสั่งให้ สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสิ้นทรัพย์ดังกล่าวโอนสินทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือบางรายการให้แก่ บสท. เมื่อใดก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรจะกำหนดให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสิ้นทรัพย์ ตามวรรคหนึ่งโอนสินทรัพย์ตาม (๓) และ (๔) เฉพาะบางส่วน และโอนสินทรัพย์จัดชั้นกล่าวถึง เป็นพิเศษเฉพาะรายการให้แก่ บสท. ก็ได้

สิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพตาม (๑) ที่โอนมา หากเป็นสิ้นทรัพย์จัดชั้นสูญที่ตัดออกจากบัญชีแล้ว หรือที่ไม่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกัน ให้ถือว่าไม่มีมูลค่า และให้ บสท. ตรวจสอบการดำเนินการ ของสถาบันการเงินที่โอนสินทรัพย์เช่นนั้นว่า ได้ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือ ข้อบังคับของสถาบันการเงินนั้นหรือของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือไม่ เพื่อรายงานให้ธนาคาร แห่งประเทศไทยดำเนินคดีต่อผู้รับผิดชอบต่อไป

สิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ต้องโอนมาตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงสิ้นทรัพย์ที่มีการฟ้องคดีอยู่ในศาล โดยศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาค้วย โดยให้ศาลสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ บสท. จะยื่นคำร้อง ขอเป็นอย่างอื่น แต่ไม่รวมถึงสิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ชั่วคราวหรือเด็ดขาด หรือให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว

สิ้นทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลล้มละลายสั่งฟื้นฟูกิจการแต่ยังไม่ได้ให้ความเห็นชอบ แผนฟื้นฟูกิจการนั้น ถ้าลูกหนี้และผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการร่วมกันร้องขอโดยมีเหตุอันสมควร ศาลจะสั่งให้ ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต่อไปโดยไม่สั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความก็ได้ แต่ต้องยื่นคำร้องขอเสียภายใน เก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

คดีที่ศาลสั่งจำหน่ายออกจากสารบบความตามวรรคหก ถ้าอายุความฟ้องร้องยังเหลืออยู่ไม่ถึง ห้าปีนับแต่วันจำหน่ายคดี ให้ขยายอายุความออกไปเป็นห้าปีนับแต่วันที่ศาลสั่งจำหน่ายคดี”

LIART

มาตรา ๓๑ “บสท. จะรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์อื่น นอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ก็ได้ แต่ต้องเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ที่มีอยู่ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้

(๒) เป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคลและมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะมียุทธกรรมความเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้าประกันด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๓) มูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามบัญชีของทุกสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ รวมกันสำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และ

(๔) สินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาล มีคำสั่งให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่ พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

ในการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดให้รับโอน เฉพาะสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) และ (๔) ซึ่งเปลี่ยนไปเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) ในวันหรือก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ รับรองสิทธิของบุคคลเสมอกันและได้รับความคุ้มครอง ตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่อง สถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม จะกระทำมิได้ ข้อโต้แย้งของจำเลยกรณีนี้ด้อยคุณภาพของจำเลย ไม่ได้โอนเข้า บสท. เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดหลักเกณฑ์การรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพในลักษณะการเลือกปฏิบัติ จัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ นั้น เมื่อพิจารณาความเป็นมาของ บสท. และเนื้อหาของมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดฯ จะเห็นได้ว่า บสท. เป็นหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อมีหน้าที่แก้ไขปัญหา การค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชน โดยรับโอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ ด้อยคุณภาพมาจากสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ นำมาบริหารจัดการตามวิธีการที่กำหนด เช่น การปรับโครงสร้างหนี้ การปรับโครงสร้างกิจการ เป็นต้น เพื่อให้ลูกหนี้ซึ่งรับโอนมาสามารถชำระหนี้

ที่ค้างชำระได้ และลูกหนี้สามารถดำเนินการของตนต่อไปได้ และทำให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หดสั้นลงหรือเหลือน้อยที่สุด สำหรับเหตุผลในการตรามาตรา ๓๑ ของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ เนื่องจาก บสท. จัดตั้งขึ้นด้วยเงินจากภาษีอากรของประชาชน การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพจึงมุ่งเน้นไปที่สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐเป็นหลัก รัฐไม่สามารถกำหนดให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชนโอนสินทรัพย์ให้แก่ บสท. ทุกรายได้ แต่หากเอกชนรายใดสมัครใจโอนสินทรัพย์ฯ ให้แก่ บสท. ก็ให้แจ้งความจำเป็นในการโอนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒ ของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชน โดยหลักการควรกระทำเฉพาะกรณีที่น่าเป็นและเหมาะสมเท่านั้น เพื่อให้รัฐมีต้นทุนดำเนินการน้อยที่สุดและเกิดประโยชน์มากที่สุด การกำหนดเงื่อนไขตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ในเรื่องสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้ หรือเป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคล และมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะบุคคลธรรมดาเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้ำประกันด้วยหรือไม่ หรือมูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ สำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และสินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่งให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และเมื่อพิจารณาเหตุผลที่ บสท. ชี้แจง กรณีการโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้ บสท. เช่น กรณีการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ไม่มีหลักประกันจากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์เอกชนมายัง บสท. ทำให้ บสท. ต้องแบกรับภาระเสี่ยงจากการขาดทุนมากขึ้นไป จึงต้องกำหนดให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่จะโอนให้ บสท. เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้ หรือมูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์เอกชน สำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป เนื่องจากลูกหนี้สถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์เอกชนที่มีมูลค่าต่ำกว่าห้าล้านบาทมีจำนวนรายที่สูงมาก การให้ บสท. เป็นผู้จัดการยืมดูแลไม่ทั่วถึง การให้สถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์เอกชนดูแลเองจะได้ประโยชน์มากกว่า เห็นว่า เหตุผลของการตรามาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อให้มาตรการของรัฐในการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเป็นไปอย่างรวดเร็ว

และมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างเสถียรภาพให้แก่เศรษฐกิจและระบบสถาบันการเงินโดยรวม มิได้เป็นการจำกัดสิทธิบุคคลตามกฎหมาย หรือขัดต่อสิทธิพื้นฐานที่บุคคลได้รับเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย โดยสรุป บทบัญญัติมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อรัฐและส่วนรวม เหมาะสมกับสถานการณ์และการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพทั้งระบบ มิใช่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

นายสุธี สุทธิสมบูรณ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ